

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Українську Помісну
Православну Церкву!

часопис
Волинської єпархії
Київського Патріархату

№ 12 (25) грудень 2006

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ

Преосвященнішого Михаїла, єпископа Луцького і Волинського,

боголюбивим пастирям, чесному чернецтву
та всім вірним Волинської єпархії
Української Православної Церкви Київського Патріархату

*«Я благовіщу вам радість велику, яка буде всім людям.
Бо нині у місті Давидовому народився для вас Спаситель,
Який є Христос Господь» (Лк. 2, 10–11)*

Що це за радість, про яку благовістить ангел небесний? Ця радість пов'язана з величною подією людства – Різдва Ісуса Христа, Якого очікували ще патріархи, царі і старозавітні пророки. У цій чудесній події міститься радість не лише одного юдейського народу, серед якого народився Христос, а й усіх племен і народів світу.

Щороку, святкуючи Різдво Христове, свята Церква нагадує нам про те, що Бог не залишив і тепер не залишає світ та кожну людину зокрема без своєї любові й опіки. Свято Різдва Христового повинно зміцнювати в наших серцях віру: «так Бог полюбив світ, що віддав і Сина Свого Єдинородного, щоб усякий, хто вірує в Нього, не загинув, а мав життя вічне» (Ін. 3, 16).

Нині свята Церква згадує той час, коли Ісус Христос, Син Божий, народившись від Пресвятої Діви Марії, зійшов з неба на землю для того, щоб нас возвести на Небо, щоб духовно відродити людство, визволити його від гріха та смерті і дарувати йому вічне життя.

Син Божий народився і дарував людям можливість Богоспілкування та Богоуподібнення. Втілення Сина Божого – це знамення безконечної любові Божої до людей та безмірного смирення, це «...тайна, захована від віків і родів...» (Кол. 1, 26). Перед цією тайною благовіють усі ангельські сили і не можуть її збагнути.

Ми радіємо і духовно торжествуємо, бо втілений Син Божий, відкрив нам тайни життя світу і людини. Через Нього ми знаємо про священне створення світу волею всемогутнього Бога, знаємо про те, що Божественний Промисл керує світом і кожною людиною, що кожен з нас має безсмертну душу, що є вічне життя, що всі люди рівні – браття між собою і діти Божі. Господь навчив нас любити одне одного.

Народжений Спаситель сповістив людству, що земне життя – це сходи до вічного життя. Віра в це благовістя дає натхнення людині на земні труди і допомагає їй переборювати життєві труднощі. Віра у жертвну любов Бога до Свого творіння, любов, що пройшла через прийняття людської плоти та хресну смерть, учення про Ісуса Христа, через Якого Бог навічно з'єднався зі створеною Ним людиною і підніс її через Боготілення до стану обоження, є найважливішою істиною Православної віри, основним християнським догматом, спільним для всього християнського світу.

Святе Писання свідчить про Христа як про Людину, що дивувала сучасників святістю Свого життя, яке не могло не викликати у людей захоплення і подиву. Особа Христа зображається такою, якої не було серед смертних людей. Минають тисячоліття, а Христос назавжди залишається єдиним бездоганим втіленням усіх чеснот і добрих якостей людини.

Людина завжди шукала і донині шукає істину. Сучасне людство теж прагне зрозуміти сенс життя, але опустившись до бездуховності, дійшовши до глибокої аморальності, де панують наркоманія, пияцтво, розпуста, жорстокість і немилосердя, втративши людську совість, – не в змозі знайти істину. Багато хто з людей думає, що істини взагалі немає, але це не так. Істина є, і сьогодні ми з вами радіємо, бо святкуємо народження Істини на землі. Господь сказав: «Я є путь, і істина, і життя» (Ін. 14,6). Ми ж діти Божі і спадкоємці вічного життя. Заради нас, грішних, Бог проявив Себе у нашій плоті, і нам на землі засяяла незрівнянно величнша надія: земним людям обіцяно життя небесне.

Однак, одержавши безсмертя, ми все ще прагнемо знайти щастя і сенс життя в речах тлінних. Христос навчав, що істинна мета земного життя людини не на землі, а на небі, і що тимчасове життя потрібно розцінювати через вічне і духовне життя. Він не лише сказав, а й показав на Собі, що наша земна мандрівка починається коліскою і закінчується могилою, і між першим та останнім – немінучі скорботи і радощі.

Світ найбільше страждає від гордині й зарозумілості, через які й гріх увійшов у світ, а через гріх і смерть... Отже, ходімо до Віфлієма й навчимося смирення від приниженого, народженого у вертепі й покладеного в ясла Христа, Який, будучи Богом, «...зробившись подібним до людей, і з вигляду став як чоловік, упокорив Себе, був слухняним аж до смерті...» (Флп. 2, 6–8).

Син Божий приніс на землю мир, закон любові до ближнього, взаємного служіння одне одному, мирного співжиття. І якщо немає тепер повного миру серед людей, то це тому, що люди не виконують заповідей любові, правди і миру та не втілюють їх у життя.

Цими святковими днями так і хочеться повторювати ангельський спів: «Слава на небі Богові, і на землі мир, між людьми благовоління» (Лк. 2, 14). Разом з ангелами ми урочисто прославляємо Господа за Його безмежну любов, за принесену Ним на землю радість.

Дорогі брати і сестри! Широ вітаю вас із величним святом Різдва Христового і Новим роком. Бажаю всім доброго здоров'я, Божого благословення і помочі в повсякденному житті, а світло віфліємської зірки нехай завжди просвітлює наші віруючі серця, щоб ніяка темрява не торкнулася наших душ, бо ми покликані бути дітьми світла. Ніколи не впадайте у відчай, творіть справи милосердя, бо поки людина живе на землі, у неї є надія на спасіння.

Благодать Господа нашого Ісуса Христа нехай буде з усіма вами.
Христос народився! Славимо Його!

З ласки Божої + *Михаїл* єпископ Луцький і Волинський

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

2 грудня –

преподобного Варлаама, ігумена Печерського

Він був не з останньої родини в князю Києві: і прадід його, і дід були воєводами, батько – столичним тисяцьким (воєначальником міста), тож і йому, як гадали, стелилась така ж дорога. Проте ще юнаком став учашати до печерських монахів, а близько 1055 року прийшов до преподобного Антонія і попросив постригти його в ченці. Зробити це було доручено преподобному Никоні, та коли про це довідався Варлаамів батько – прийшов і заборонив. Та наступного разу батьківська воля поступилась перед покликком з неба – і юний вельможа став ченцювати. Коли ж братія досягла 12-ох осіб, молодого монаха, який проте відзначався особливою побожністю, обрали ігуменом, а засновник обителі св. Антонія відійшов в окрему печеру, в затвор. Невдовзі Варлаам спорудив невеличку дерев'яну церкву і це стало початком формування наземної частини Печерського монастиря. А коли князь Ізяслав заклав нову

чернечу обитель, що згодом стала зватися Михайлівським Золотоверхим монастирем, Варлаам став і його ігуменом. Завжди він сумлінно дотримувався чернечих обітниць, піклувався про братію, навчав народ, чим заслужив любов і повагу киян.

Посада ігумена змушувала тоді отця Варлаама не раз покидати келію і рушати світами. Коли одного разу преподобний вертався до Києва через Волинь, занедужав у дорозі і в Зимненському Святогорському монастирі, що біля Володимира, відійшов до Бога. Поховали ж старця згідно з його волею – в Києво-Печерській обителі. Сталося це 1065 року.

Не вчинив цей угодник за своє коротке життя чудес, не загинув за віру від переслідувачів, але його нетлінні мощі, які й досі спочивають у Ближніх печерах, засвідчують: не помилилися ті кияни, котрі ще за життя мали ігумена Варлаама за святого. Не помилимося й ми, просячи його нині: «Преподобний Варлааме, моли Бога за нас!»

Підготував Віктор ГРЕБЕНЮК

Боголюб'язний читачу!

«Волинські єпархіяльні відомості» – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православних волинян. Аби часопис став таким і для Вас – зробіть перший крок назустріч: передплатіть його в будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця. Передплата вартість одного примірника з доставкою – лише 30 к.

(без вартості приймання передплати). Передплатний індекс у поштовому каталозі області – 91241.

Надсилаємо газету передоплатою у всі регіони України та в усі країни світу.

Архів основних публікацій часопису, оперативні церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslavja.lutsk.ua

НОВИНИ

Архієрейські служіння

Єпископ Михаїл взяв участь в урочистому засіданні Вченої ради історичного факультету Волинського державного університету з нагоди його 60-річчя. Вітаючи керівництво, професорсько-викладацький склад, студентів, випускників і закликаючи на них Боже благословення, владика наголосив, що Церква у всі часи мала тісні стосунки з дослідниками історії, адже чимало відомих представників цієї науки були не тільки священнослужителями, але й святими.

Раніше в рамках програми ювілейних урочистостей факультету на урочистій академії побував старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний.

З нагоди престольного свята преосвященний відправив Божественну Літургію у храмі Архістрати́га Михаїла, що в селі Промінь Луцького районного деканату. Перед Богослужінням він освятив новий жертвник, який виготовили завдяки благодійному внескові місцевої сім'ї Герасимчуків. З архієреєм співслужили декан протоієрей Віктор Пушко, настоятель протоієрей Володимир Дрозд та інші священнослужителі. Окрім багатьох парафіян, учасників свята, на Службі Божій молилися директор Гнідавського цукрового заводу Сергій Бондарук і директор підприємства «Вікторія» Василь Стефанович.

Звертаючись до присутніх із проповіддю, єпископ Михаїл закликав приходити до храму Божого з усвідомленням цього кроку і з чіткою відповіддю на питання: «чому сьогодні йду до церкви?» та «Близькі ми до Бога лише устами чи й серцем?» «Я здивований, чому нині, у неділю, ніхто з вас не приступає до святого Причастя. Адже Господь під час Літургії закликає: „Прийміть, споживайте...“, – пояснив владика причину свого заклику. Також він нагадав давні церковні правила, які, зокрема, зобов'язували священників накладати пошту на тих християн, які упродовж кількох тижнів, будучи учасниками недільних Служб Божих, не приступали до Причастя.

Свято завершилося традиційним хресним ходом навколо храму та концертом, який приготували для преосвященного, духовенства й парафіян вихованці недільної школи.

СВЯТІ

ПОСЛАНЕЦЬ УКРАЇНИ

Апостол Андрій – перший учень, хто пішов за Христом, сповідуючи і проповідуючи Його вчення, тому і названий Первозваним, хоча Церква першість віддає апостолам Петру – його братові, та Павлу.

Про Андрія небагато сказано в Біблії, але його життя досліджували давні письменники та святі отці. Звідси й черпаємо інформацію про його подвиги. Враховуючи, що апостол Андрій побував на наших землях раніше, ніж Петро в Римі, у нас його вважають засновником Української Православної Церкви.

З описів письменників III століття Іполита Портуенського й Орігена відомо, що Андрій Первозваний відвідав містя, де згодом виник Київ. Відтоді й розпочинається історія Християнства на Русі.

Дізнавшись про перебування на Русі апостола Андрія, преподобний Нестор Літописець згодом вписує цей факт у свою незабутню «Повість временних літ». Але жодного разу

преподобний Нестор не називає святого Андрія засновником Руської Православної Церкви. Він лише говорить про нього як про першого благовісника на нашій землі. Письменник Роман Володимир пише, що «Повість временних літ» урятувала один із затоплених скарбів тисячолітньої народної бувальщини й відродженої згодом історичної традиції українського народу.

До речі, є легенда, що доходив святий Андрій і до земель сучасної Москви, де його ледь не вбили за наказами місцевих волхвів-язичників. Але в цілому тут його місія не спрацювала. Лише через 800 років – пишуть дослідники – вихідці із Києва й Подніпров'я принесли й закріпили тут християнську духовність, слов'янську мову й менталітет.

Перебування апостола Андрія Первозваного на Русі і встановлення ним хреста на київських горах деякі історики називають першим хрещенням Русі. Ця гора і після заснування Києва називалась Андрієвою. «Андрій, вийшовши на придніпровські гори, поблагословив країну, встановив там хрест і помолився Богові. „Бачите гори ці? – заговорив до учнів своїх. – На цих горах засяє благодать Божа; великий город там стане й Бог побудує в ньому багато церков“, Зійшовши з гори, де згодом бути Києву, поплив угору Дніпром», – розповідає Нестор Літописець.

Можемо припустити, що це та гора, де нині в Києві стоїть Андріївська церква. Заклали її значно пізніше, 1744 року, за проектом відомого архітектора Франческо Бартоломео Растреллі.

Враження апостола від київських земель Роман Володимир в історичній повісті передає такими словами: «Понад усе спасибі Тобі, Ісусе Христе, що дав провідати й поблагословити справжніх мирян цього світу. З душі бажав би я, хоч один тільки раз, востаннє, побути знову між моїми братами над Борисфенськими берегами, бо такого гостинного, чесного народу ніколи не доводилось зустрічати в широкому світі. О, пошли мені, Боже, ще раз, востаннє, хоч уві сні побачити цю гошу країну мирян».

На кожному місці, де проповідував апостол Андрій, він ставив хреста у формі літери Х (початкова буква слова Христос). За проповідництво апостола і розп'яли на такому хресті, тож в історію він увійшов як андріївський і став геральдичним символом у кількох державах. Частинки мощей святого перебувають у різних державах світу.

2003 року святий апостол Андрій Первозваний своєю присутністю знову благословив Київ. Того року в лавру привезли для поклоніння його чесну главу.

Андрій ГНАТЮК

СВЯТИНІ ВОЛИНИ

СВЯТИЙ МИКОЛАЙ В ІСТОРІЇ ВОЛИНИ

У Волинсько-Галицькому літописі під 1259 роком була описана подія, що дістала назву «Луцького чуда»: «...коли Куремса стояв біля Луцька, сотворив Бог чудо велике... і святий Миколай. Знявся ж такий вітер, що коли порок [кидальна машина] вергав [камінь], то вітер повертав каменя на них [татар]». І це не єдина літописна згадка про св. Миколая. Так великий святий став покровителем міста. Зображення св. Миколая з'являється на луцькій міській печатці, котра в той час виконувала основну функцію міського герба, тобто використовувалась як символ самоврядування.

1999 року лучани офіційно обрали Миколу Чудотворця патроном свого міста. Постає питання, чому саме Миколай став символом вдячності за покровительство. Автор пам'ятника Ярослав Скакун дотримався церковних канонів у зображенні святого, а також використав історичні свідчення. А 19 грудня у Луцьку вважають за престольне свято. Незважаючи на камерність святкувань, День святого Миколая – найпопулярніша з місцевих традицій. Ймовірно, через те, що у рятівне заступництво Чудотворця широко вірять і діти, і дорослі.

Пам'ятник святило – це місце, де проводять Богослужіння усі релігійні конфесії,

Образ святило Миколая Чудотворця зі збірки Музею волинської ікони Фото Анастасія КВАСЮКА

де просять благословення наречені, де пошановують нагородами.

Віднедавна луцька малеча може звернутись до Миколая не лише у молитвах. До пам'ятника святого чудотворця ще напередодні звечора дітвора зносить свої найважливіші послання з обіцянками бути слухняними і замовленнями на подарунки.

Тому 19 грудня у Луцьку відзначається не лише як релігійне свято. Це ще й своєрідний День міста.

Образ св. Миколая – один з найпопулярніших у народі. Його, після Матері Бо-

жої, малювали більше, ніж будь-якого іншого святого. Іконопис передав винятковість становища Миколи в нашому свято-отцівському пантеоні. Справа в тому, що на українських іконах чоло зменшене в усіх святих (на відміну від візантійських), крім одного – св. Миколая. У цьому відбулося прагнення виділити його із загального святилового ряду, що згодом було письмово закріплено у каноні. Пізніше іконописці додають ще одну прикмету: дуга брів, що проходить через усе святилове чоло, неначе розрізає його навпіл, ще більше підкреслюючи висоту чола архієпископа.

Як розповіла завідувачка Музею волинської ікони Тетяна Єлісєєва, на Волині виник унікальний ізвод образу св. Миколая (у митрі, (Продовження на 4 стор.)

Архієрей освятив новозбудований храм Архістрати́га Михаїла в Любомлі. З нагоди свята відправили урочисту Божественну Літургію. З ним співслужили ковельський міський декан протоієрей Анатолій Александрук, шацький декан священник Ігор Кузьмич, настоятель церкви священник Віктор Возняк і місцеве духовенство.

Під час Богослужіння єпископ Михаїл виголосив проповідь про духовність християнина та сенс віри в житті людини. Також він докладно розповів про при-

значення храму. «Храм Божий – це душа парафії, це наша духовна лікарня, наш шлях до вічності», – підкреслив владика.

До освячення головної церкви Київського Патріархату на Любомльщині, долучилося багато місцевих вірян. Зокрема, в Богослужінні взяли участь голова райдержадміністрації Василь Веремчук, голова райради Валерій Фурманюк, голова міської ради Анатолій Гирикович, підприємець Дмитро Шлапа, посилені благодійні внески якого спричинилися до успішного завершення будівництва святині. Радість торжества розділив і представник місцевої римсько-католицької громади священник Бенедикт.

Відзначаючи жертвні благодіяння, преосвященний нагородив настоятеля отця Віктора золотим наперсним хрестом, а шістьох найревніших парафіян – благословенними грамотами.

Священник Віктор Возняк дуже вдячний усім, хто дбав про спорудження святині. Особливу подяку він складає найближчим

помічникам – Ярославу Притулі, голові парафіяльної ради, Богданові Климовцю, Іванові Поліщуку, Зиновієві Резняку та Григорієві Василюку.

Єпископ Михаїл та старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний взяли участь в урочистих зборах з нагоди Дня працівників прокуратури України, які відбулися в Народному домі «Просвіта». Вітаючи із професійним святом, владика закликав на волинських прокурорів Боже благословення з побажанням плідної праці, нагородив їх благословенною грамотою та подарував ікону «Різдво Христове».

Пам'ятаймо голодомор!

Священнослужителі й вірні нашої єпархії взяли участь у заходах вшанування жертв голодоморів і політичних репресій в Україні. Єпископ Михаїл очолив скорботну ходу від кафедрального собору Святої Трійці до колишньої Луцької тюрми – місця сумнозвісного розстрілу репресованих. До поминального Богослужіння, яке владика відправив з луцьким духовенством, долучилися священники інших Церков, очільники обласної та міської влади, представники громадськості.

Виголошуючи проповідь, преосвященний висловив сподівання, що трагічні (Продовження на 4 стор.)

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

НЕБЕЗПЕЧНЕ ЧИТВО

Сприймання деяких апокрифів може зашкодити християнам, які не утверджені у вірі

Запитання

Чи дозволяє Церква читати апокрифічні твори або дивитися фільми зняті на їх основі, як наприклад, «Євангеліє від Юди» або «Код да Вінчі»?

Відповідає

протоієрей Віктор Михалевич

Насамперед варто дати визначення, що таке апокрифи. Апокрифи (від грец. 'απόκρυφος – таємний, прихований) – релігійні твори, що не визнані Церквою канонічними (від грец. κανών – правило, норма), тобто не увійшли у список священних книг, визнаних на Вселенських соборах і святими отцями як такі, що містять правила християнської віри. Проте серед апокрифічних творів є такі, що дозволені для читання поза Богослужінням. Наприклад, апокрифічні оповіді про життя Пресвятої Богородиці, кінець світу, загробне життя. Вони не суперечать догматам Християнства, а доповнюють їх. А є апокрифи, що заборонені Церквою як єретичні, бо нічого спільного з ученням Ісуса Христа не мають.

Останнім часом усе частіше з'являються на розсуд загалу так звані новозаповітні апокрифи, як, наприклад, «Євангеліє від Юди» чи книга Дена Брауна «Код да Вінчі», яка нібито базується на «Євангелії апостола Филипа та Марії Магдалини». Згадані твори викликали багато галасу та різноманітних запитань. Ці «апокрифи» суперечать християнському віровченню, адже походять від єретичних сект перших віків Християнства: гностиків, офітів, каїнітів, маніхейів тощо.

У «Коді да Вінчі» відверто ставиться під сумнів авторитет і святість Церкви, яка зображена якоюсь таємною організацією, що вбиває всіх, хто хоче позбавити її певної влади. «Ісус Христос – звичайна смертна людина, а не Син Божий», а те, що Він – Боголюдина, «придумали» на I Вселенському соборі. Автор книги стверджує, що на іконі «Тайна Вечеря» зображено такий собі «священний грааль» – Марію Магдалину, яка виявляється була... жінкою Ісуса Христа, яку Церква очорнила. Вражає, що під Кров'ю Христовою, що була в чаші для Причастя, мається на увазі буквальный спадкоємець Ісуса, бо під час розп'яття

Марія нібито була вагітна... У «Євангелії від Юди» звучать інші «перли»: Юда, виявляється, не зрадник Христа, а Його найвірніший учень...

Апостол Йоан Богослов, вказуючи на ознаки останніх днів у своїх посланнях, попереджає про з'явлення багатьох антихристів. Із грецької мови слово «антихрист» перекладається – «замість Христа». Тобто з'являтимуться такі, що казатимуть: «Я – Христос! І зведуть багатьох...», пропонуючи свої «євангелії»...

Велике значення має той факт, як саме людина сприймає ту чи іншу інформацію. Якщо для неї подібна книга є вигадкою, однією з багатьох інших з розряду фантастики, то це ще не біда, бо хоча користі вони не принесуть, то й не зашкодять. Але запитання, які ставлять люди, прочитавши книгу Дена Брауна «Код да Вінчі» чи Майкла Бейджента «Свята Кров і Святий грааль», або переглянувши фільм «Євангеліє від Юди», свідчить, що багато хто сприймає це, як щось істинне. На превеликий жаль, є люди, які, вважаючи себе християнами, декілька разів перечитали ці книжки або переглянули фільми, зняті на основі цих єретичних творів, але жодного разу не прочитали від початку до кінця канонічного Євангелія!

До Бога – єдина дорога – Господь наш Ісус Христос, – свідчить апостол і євангеліст Йоан Богослов. Згідно з волею Творця, – людина вільна у виборі. У старозаповітній книзі «Повторення Закону» читаємо: «Життя та смерть є перед вами, благословення та прокляття. І ти вибери життя, щоб жив ти та нащадки твої, щоб любити Господа, Бога свого, щоб слухатися голосу слів Його та щоб линути до Нього, бо ж Він життя твоє!»

СВІТОВА
ПРЕМЕРА
КІНОТЕАТР
ІМ. Т.Г. ШЕВЧЕНКА
з 1 червня 2006 р.

Том Хенкс
у трилері

КОД ДА ВІНЧІ

Двоє негмаговних мистецтвознавців шукають код, а код в яйці, яйце в качці, качка в зайці, зацьє в скрині, а скриня в записниках Лувра.

Середня: **17⁰⁰ 21⁰⁰**

За додатками звертатися за тел. 79-53-46

НА НАШ ПОГЛЯД

КОЛИ БРАКУЄ СМІРЕННЯ...

Заради свого вчення протодиякон Олег Ведмеденко покинув Православну Церкву й подався до секти

Священний Синод Київського Патріархату засудив неправославне вчення клірика нашої єпархії протодиякона Олега Ведмеденка й заборонив йому священнодіяти та проповідувати, аж поки щиро покається. На жаль, «богослів'я» виявилось для нього важливішим, ніж... Церква Божа.

Ріст чи падіння?

За кілька місяців виповниться 10 років, як розпочалася історія, про трагічний кінець якої тоді здогадалася б, мабуть, лише дуже передбачлива людина. 1997 року митрополит Яків висвятив вихованця духовної семінарії Олега Ведмеденка на диякона. Енергійний, з вищою світською освітою священнослужитель із талантом переконувати став «свіжою кров'ю» для кафедрального собору. Очоловані ним біблійні курси збирали дедалі більше не тільки православних вірян, але й представників інших Церков.

З часом соборне духовенство стало помічати певні відхилення. На курсах чи під час спілкування отець Олег висловлював богословські думки, які викликали щонайменше здивування. А його тлумачення Біблії «по духу» зазвичай викликало відчуття: щось не гаразд. Пригадую, як одного разу протодиякон заявив, що євангельську подію про вигнання торговців із храму не варто сприймати буквально, як достеменну історичну подію, бо не вірить, що Христос міг «у гніві з піною на устах шмагати людей». Тоді подумалось, що з таким підходом можна піддати сумніву історичність будь-якої події з земного життя Спасителя й навіть дійти до того, що Він – лише духовна символіка...

Але то був тільки початок. Початок багатьох дискусій отця Олега зі священниками, архієреями, котрі намагалися скерувати протодиякона в православне русло й вірили, що через місяці, роки він «переросте» всілякі мудрування. Адже Церква не може собі дозволити непродумано й легковажно втрачати будь-якого священнослужителя. Тим більше – хорошого, працюючого котрого вона відзначала неодноразово.

Голова молодіжного братства Іван Марченко, який давно критикує діяльність отця Олега, жорстко, але справедливо зазначає: «Спочатку протодиякон творив образ захисника отцівських передань, які „занедбані фарисеями“. Таку наживку не вхопити важко, адже йдуть послання на святих отців... І лише з роками до нього приходять усвідомлення, що отці Церкви не могли знати законів квантової фізики, а тому можна, для початку, їх „доповнювати“. А вже з часом – відверто не погоджуватись з ними, а то й перечити».

Останнім часом стало очевидним, що протодиякон остаточно сформував свій релігійний світ, своє вчення з

суттєвими відхиленнями від Православ'я і не має наміру виправлятися. Більше того – співслужителі бачили, що він готує своїх прихильників до буцімто незворотності переслідування його Церквою. Безперечно: усвідомлюючи всю небезпеку, ієрархи змушені були вдатися до рішучих дій.

Рішення від 20 жовтня, яке заборонило отцю Олегові служити, проповідувати та публікуватися в ЗМІ від імені Православної Церкви, Священний Синод прийняв на підставі результатів ретельного дослідження його книг та публікацій єпископами Черкаським і Чигиринським Йоаном, Тернопільським і Буцацьким Нестором та протоієреєм Олександром Антоном – викладачем Київської православної богословської академії. Їхня думка однастайна: антиправославне вчення протодиякона може призвести до утворення псевдоправославної спільноти. Воно руйнує Православ'я зсередини, адже вірянам навіюється позаконфесійність та неправильне ставлення до догматів – незаперечних істин віри.

Богословська комісія дійшла висновку, що отець Олег: заперечує істинність православного віровчення, святість існуючої на землі Церкви, буквральність або історичність Біблії; відкидає богданність догматів віри й необхідність їх для спасіння, воскресіння й друге пришестя Христа у славі на хмарах у воскресній плоті, реальність вічних мук, необхідність дотримуватися Церквою канонів;

вчить про еволюцію розумних істот від неживої матерії до істоти ангельської, обов'язковість та необхідність перворідного гріха для еволюції; Божественні нестворені енергії прирівнює до природних космічних; викривлено розуміє троїчність Божества, Суд Божий, воскресіння людей, Рай, пекло тощо.

Залишитись у грісі чи покаятись?

На жаль, протодиякон не сприйняв рішення Синоду. Під час зустрічі з єпископом Михаїлом він не покався у відхиленні від православного віровчення. Більше того, даючи інтерв'ю газеті «Волинь», заявив, що православні ієрархи й священники не знають..., у чому суть Православ'я. Коментуючи це безглуздя, викладач Волинської духовної семінарії Василь Лозовицький, кандидат богословських наук, зазначає, що

отець Олег уклав власне, дуже спрощене визначення цього поняття та переконаний, що й усі інші зобов'язані його приймати. Позиція протодиякона, висловлена у «Волині», говорить сама за себе: стверджуючи, що був і залишається православним, він водночас не усвідомлює, що бути дійсно православним неможливо поза Православною Церквою! Неможливо бути православним, проповідуючи без- чи надконфесійність та своїм авторитетом і власними критеріями, ставити під сумнів непорушні істини, які Господь об'явив і поширює через Свою Церкву!

Інший опонент отця Олега протоієрей Євген Заплетнюк на своєму сайті Prosforga.org.ua так реагує на це інтерв'ю: «Насправді протодиякон придумав свій власний, досить обмежений духовний світ зі своїми цінностями та ієрархією. Натомість уражена прелестю та духовною гординою його сутність знайшла для себе чергову надцінну ідею власного боговибранництва, що в кінцевому результаті проявило себе у явищі, широко відомому у православній пасторології як младостарчество. Сторонньому спостерігачеві він завжди більше нагадував людину, котра подає усім не правдиве християнське вчення, а самого себе». На думку отця Євгена, якщо протодиякон називає Київський Патріархат „номінальною Церквою“, не визнає й не виконує рішення його архієпископів, – було б чесно не визнавати йому й свій одержаний у «номінальній» Церкві дияконський сан...

Але навіть при всьому цьому брати-співслужителі не чекали від отця Олега того, що він учинив 5 листопада. Зрадивши Церкву-Матір, він звернувся до... так званого патріарха Мойсея, який «висвятив» його на «священника».

Що ж це за «ієрарх», до якого вдався отець Олег? Преслужба Київської Патріархії протягом багатьох років неодноразово повідомляла, що «патріарх Мойсей», або ієромонах Сава, або протоієрей Олег Кулик, – «церковний» авантюрист, колишній священник різних Церков як в Україні, так і за кордоном. На сьогодні він – лідер секти «Українська автокефальна православна церква канонічна», яка не зареєстрована в органах української влади. Як стверджують різні джерела, зокрема знову ж таки – преслужба Київської Патріархії, він не тільки прихильник єретичних поглядів, а й «психічно хвора людина».

Отець Олег в інтерв'ю «Волині» висловив радість, що його «канонічно» висвятив на священника «канонічний патріарх Мойсей». Як мовиться – і сміх і гріх. Бо з цього мало б випливати, що оцих «канонічних» цілком визнає, зокрема, УПЦ КП, УАПЦ і, звичайно, УПЦ МП. Але поцікавтеся в їх ієрархів чи духовенства, чи дійсно воно так? Відповідь буде однозначно негативною.

Переглядаю особову справу протодиякона й сумно зітхаю, читаючи слова присяги, яку він склав перед дияконською висвятою. «Проходитиму служіння згідно зі Словом Божим, правилами церковними й указами начальства», «Учення віри буду тримати й іншим викладати за керівництвом Православної Церкви і святих отців», «Сан обираю, щоб діяти за правилами святих і богоносних отців і згідно з установленнями Православної Церкви», «У канонічне єднання з особами, не приналежними до Православної Церкви, входить не буду»... Цікаво, чи пам'ятає отець Олег ці слова?

Протоієрей Віталій СОБКО, прес-секретар єпархії
Фото автора та Сергія ДУБИНКИ

НОВИНИ

(Закінчення. Початок на 2 стор.)
сторінки української історії будуть пов-

чальними для українців. Він зазначив, що люди знищують одне одного, бо противляться волі Божій. «Хай милосердний Господь віднині й довіку береже український народ від таких трагедій. І нехай подарує нетлінні вінці Царства Небесного загиблим у ті важкі часи», – підкреслив архієрей.

Цього дня панахиди відправили в багатьох волинських містах і селах. Зокрема, в Рожищі, де поминальне Богослужіння очолював декан протоієрей Василь Шняк, молитва об'єднала місцевих учнів та студентів, які з лампадками утворили живий хрест на центральному майдані міста.

Священнослужителі й парафіяни, вшановуючи замучених голодоморами й репресіями, долучилися до загальнонаціональної хвилини мовчання та акції «Засвіти свічку!»

За кілька днів до того старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний і капелан Волинського інституту імені В'ячеслава Липинського МАУП протоієрей Віктор Михалевич відправили панахиду по жертвах голодомору 1932–1933 рр. у рамках вечо-

ра-реквієму «Трагедія українського народу», який відбувся у Волинському краєзнавчому музеї.

Капеланська служба

Старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний взяв участь в урочистостях, які відбулися в обласному військовому комісаріаті з нагоди осіннього призову молодих волинян до Збройних Сил України. Відправивши молебень на закликання помочі Святого Духа перед початком доброї справи, священник виголосив вітальне слово. Він закликав призовників відповідально відслужити й виконати обов'язок перед Богом, Церквою та Україною. Поблагословивши юнаків, отець Олександр окропив їх освяченою водою і подарував образки Великомучениці Варвари, освячені на її мощах.

1 грудня старший капелан на запрошення Товариства Червоного Хреста України взяв участь в акції солідарності з ВІЛ-позитивними людьми «Свічкова хода», а пізніше побував на урочистих зборах з нагоди 15-ї річниці Збройних Сил України, які відбулися з ініціативи командування Луцького гарнізону в Народному домі «Просвіта».

У Горохівському деканаті

Горохівські священники й віряни здійснили прощу до чудотворної ікони Тростянецької Богоматері. У храмі Святої Трійці, де зберігається святиня, відправили Божественну Літургію та Акафіст Пресвятій Богородиці. Богослужіння очолював декан протоієрей Андрій Сидор. Виголошуючи проповідь, він закликав молящих завжди в своїх життєвих потребах підносити очі до Неба

СВЯТИНІ ВОЛИНИ

(Закінчення. Початок на 2 стор.)

омофорі, з посохом і книгою), що підтверджується зафіксованими сфрагістичними даними луцьких міських печаток XVI–XVII ст., колекцією ікон у Волинському краєзнавчому музеї (80 % саме такої іконографії святого), а також має аналоги в українській книжковій графіці XVII ст. Зображається він з відкритою чи закритою книгою в одній руці, тримаючи при цьому пастораль (посох) в другій, або з благословляючим жестом. Поширене зображення св. Миколая пояснює, рідше – у повний зріст.

Лучани моляться до святителя Миколая Чудотворця перед його пам'ятником, що біля міської ради.
Фото Сергія Дубинки

У Музеї волинської ікони є унікальна ікона «Св. Миколай» (друга половина XVIII ст. з Дмитрівської церкви с. Журавники), яка вражає своєю величністю (розміри ікони 198x112 см). Монументальність відтіняють поясні зображення Ісуса Христа і Богородиці біля голови св. Миколая. Відсутність різьбленого тла виявляє красу архієрейського облачення: жовтий підризник з багатоорнаментованим краєм, червоний сакос, оздоблений золотим рослинним орнаментом, зелений зі сріблом хрещатий омофор.

Не просто так св. Миколая називають Чудотворцем. Саме його образ першим оновився на Волині.

За свідченням теологів, в історії Церкви XX ст. є два періоди масових див. Перший – це середина 20-х років, розпал антицерковної кампанії, коли були зафіксовані тисячі випадків мироточення оновлення куполів, ікон, хрестів, другий – це наш час, починаючи з 1991 року.

1999 року Ганна Цалюк зі с. Чевель Старовижівського району, близько опівночі подякувала за прожитий день Миколаю Чудо-

творцю. Коли слова молитви торкнулися імені Спасителя, домашній іконостас засяяв яскравим світлом, яке не зникало. Ікона св. Миколая просіяла. Лише один куточок залишився неосвітленим, як спогад про минуле.

У с. Чевель протягом року оновилося більше десяти ікон в оселях Федори Мазурук, Катерини Смолярчук та інших.

Чудотворні ікони – знамення Божої милості, які даються нам для нашої користі і спасіння.

Валерій ШАРАНДІН,
вихованець Волинської духовної семінарії

СВЯТИНІ ВОЛИНИ

НЕОЦІНЕНИЙ ДАР

Ківерці сподобилися прийняти ікону Божої Матері з Єрусалима

Неоцінений дар отримала цими днями громада ківерцівської церкви Покрови Пресвятої Богородиці Київського Патріархату. Справжню копію ікони Єрусалимської Божої Матері привезла для храму парафіянка Людмила Семенюк. Тепер ця святиня буде зберігатися тут завжди. Визначним моментом є те, що потрапив образ у Ківерці саме в день його особливого шанування.

Більше двох років пані Людмила перебувала на заробітках в Ізраїлі, доглядаючи 85-річну бабусю. Свого часу туди виїхали в пошуках кращої долі 26 мешканців Ківерців. Майже щонеділі Л. Семенюк вирушала із земляками в Єрусалим, аби набратися сили від святих місць. Там вона молилася не тільки за свою родину, а й за весь український народ.

– Привезти ікону в подарунок для рідної церкви було першим моїм бажанням, коли остаточно вирішила поїхати в Ізраїль, – говорить Людмила Семенюк. – Коли стала вибирати – саме ікона Єрусалимської Божої Матері запала мені в душу.

Пані Людмила дуже хвилювалася, як буде проходити митний огляд. Боялася, що ікону можуть заборонити вивозити, хоча на ній і вказаний дозвіл для експортування. Митники ретельно перевіряли валізи, а коли побачили образ, трепетно взяли його в руки, аби не пошкодити, і поклали назад.

– А в дорозі ця ікона оберігала мене, – стверджує парафіянка. – Коли я повернулася додому, ми одразу приїхали до церкви, де на нас чекали люди, які хотіли побачити цю святиню. І легко на душі було, тому що я все привезла і побачила людей, які дійсно хотіли побачити цю ікону і чекали на неї.

Уже в день принесення образу до храму біля нього відправили молебень і запалили два пучки із 33-х єрусалимських свічок. Ківерцівський декан і настоятель Свято-Покровського храму протоієрей Олег Ткачусь розповів, що ікона була написана через 15 років після Вознесіння Господа нашого Ісуса Христа. Тобто євангеліст Лука написав її прямо з Пресвятої Богородиці ще живої. Образ Єрусалимської Божої Матері був при хрещенні князем Володимиром Київської Русі.

Здавна Єрусалимська ікона Пресвятої Богородиці відома як чудотворна. До неї припадали в дні лихоліть і пошестей. А її дар для ківерчан особливо приємний тим, що храм незабаром відзначатиме 10-річчя. 25 листопада, в день пошанування ікони за новим стилем, тут відправляли, як на храмове свято. А враховуючи, що це ще й День скорботи, вимолювали у Богородиці заступництва за всіх українців, убієнних під час голодоморів та репресій.

і побожно благати Пречисту Діву: «Пресвятая Богородице, спаси нас!»

У Нововолинському деканаті

15 грудня декан протоієрей Стефан Фультес освятив Нововолинський суд і взяв участь в урочистостях з нагоди професійного свята – Дня працівника суду. До молитви долучилися міський голова Віктор Сапожніков, голова суду Катерина Антонюк, представники правоохоронних органів і громадськості.

Виступаючи з вітальним словом, отець Стефан закликав на суддів Боже благословення й зазначив, що Церква молиться, аби задля прийняття виважених і мудрих рішень вони обов'язково керувалися Законом Божим.

Також цього дня Церква відзначила благодіяння голови нововолинського суду Катерини Антонюк. Декан вручив їй нагороду – благословенну грамоту єпископа Луцького і Волинського Михаїла та подарунок – книгу «Закон Божий». Усі присутні судді одержали образки Покрови Божої Матері.

Збори Молодіжного братства

Православне молодіжне братство Преподобного Миколи Святоші, князя Луцького (його пам'ять 27 жовтня), провело звітно-виборчі збори, в яких взяли участь 24 братчики. Переобрано управу – керівний орган організації. Головою братства залишився Іван Марченко; Сергія Когута обрано заступником голови, секретарем стала Ірина Антонян, скарбником – Інна Панасюк, а членами ревізійної комісії – Олег Дядюся та Ігор Сацик. На зборах був присутній намісник Жидичинського монастиря Святителя Миколая Чудотворця ієромонах Марк (Левків).

Як повідомила єпархіяльній пресслужбі членкиня братства Інна Черненко, протягом року, відповідно до представленого звіту, зроблено чимало. Спільно з жидичинськими ченцями організовано недільну школу в Свято-Миколаївському монастирі, де вже більше двадцятих дітей віком від 5-ти до 15-ти років регулярно відвідують заняття; братський хор долучається до відправи монастирських служб; розпочав діяльність сестринський відділ «Марія», мета якого – вирішення сучасних проблем жіноцтва у світлі православного віровчення.

Традиційно братчики проводять різдвяний вертеп. Святкове дійство відновлює давні українські православні традиції, приносить радість тим, хто перебуває в госпісії, тубдиспансері, геріатричному центрі, районній лікарні. Протягом року братство також брало участь у всеукраїнських молодіжних православних форумах, обмінюючись досвідом служіння.

«Оранта» в Києві

Архієрейський хор «Оранта» виступив із двома концертами в Києві у рамках XVII міжнародного фестивалю «Київ музик фест – 2006», який тривав на початку минулого місяця. Відомий не лише на Волині чи Україні творчий колектив виконував старовинну й сучасну

духовну та світську музику в Золотоверхому Михайлівському соборі та Київській філармонії.

Підготував прот. Віталій СОБКО
Фото автора, Сергія ДУБИНКИ,
Віталія САРАПІНА та хору «Оранта»

Андрій ГНАТЮК. Фото Сергія ДУБИНКИ

СТЕЖИНКА ДО ХРАМУ

ОПОВІДАННЯ

ЧУДА СВЯТОГО МИКОЛАЯ

Повернення килима

Один ремісник, який жив у Константинополі, мав особливу любов до святого Миколая і завжди святкував день його пам'яті. На старості літ він зовсім збіднів.

– Нічого у нас немає до свята нашого улюбленого заступника святого Миколая, – каже він одного разу до своєї жінки.

– Ось у нас залишилось останнє – килим, його продаймо, щоб купити все, що потрібно, щоб догодити Богу і великому Чудотворцю, – відповіла його благочестива жінка.

Ремісник узяв килим і пішов на базарну площу. Там до нього підійшов поважний старець і спитав:

- Скільки ти хочеш отримати за цей килим?
- Візьму скільки дадуть.

– Ось тобі шість золотих монет, – відповів старець, узяв килим і пішов геть.

Люди, які були на базарі, оточили старого ремісника, дивуючись, чому він розмовляє сам з собою.

Тим часом старець з'явився в будинку ремісника:

– Візьми свій килим, твій чоловік – мій давній друг, я зустрів його сьогодні на базарі, – промовив він, віддаючи килим.

Коли ремісник повернувся з базару додому, жінка почала йому докоряти:

– Як ти зміг не дотриматись обіцянки і не продати килим. Теперішнім обманом ти очорнив усе своє попереднє життя!

Старий від здивування довго не міг вимовити і слова, побачивши килим. Нарешті він спитав:

– Хто приніс килим?

Вислухавши жінку, він радісно скрикнув:

– Живий Господь, що милує Своїх рабів! Сам Святий Миколай купив у мене килим, а потім знову повернув його нам.

Старенькі, ставши на коліна, разом прославили Бога і дивного угодника Божого Миколая, що завжди готовий прийти на допомогу всім, хто вшановує його. Звістка про це чудо швидко рознеслася по місту. Патріарх Константинопольський, дізнавшись про це, призначив цьому подружжю пожиттєве утримання.

Про Стефана, царя Сербського

Ілутін, цар Сербський, мав сина Стефана, який відзначався християнськими чеснотами: смиренням, привітністю та милосердям до страждених. Цариця-мачуха незлюбила царевича і постійно зводила наклепи батькові на сина:

– Стефан хоче сам правити державою. Він старається всіх привабити до себе, щоб позбавити тебе престолу і життя.

Багато вельмож попереджали царевича про підступні задуми мачухи, переконували його втікати або за допомогою зброї захистити себе.

– Покладемо надію на Бога. Я впевнений, що мій батько не повірить наклепам на улюбленого сина, – з обуренням відкидав подібні поради добродішній царевич.

Але через деякий час насіння злоби, яке було посіяне підступною царицею, зійшло в серці Ілутіна. Царевича схопили і покарали за вигадані провини з небаченою жорстокістю – викололи йому очі. Цей злочин відбувся поблизу церкви Святителя Миколая. Змучений від жахливого болю, Стефан лежав без свідомості. Раптом він побачив святого угодника Божого Миколая, який стояв у святительському вбранні, дивився на нього зі співчуттям і тримав у своїй руці його очі.

– Не сумуй, улюблений Стефано, очі твої на долоні моїй, – почув царевич тихий голос.

Прокинувшись уранці, нещасний царевич відчув полегшення від своїх страждань і почав гаряче молитись.

Жорстокосердий батько не обмежився осліпленням сина. Стефана помістили в одному з монастирів. Своїм благочестивим життям, старанням відвідуванням храму і лагідним характером царевич незабаром здобув загальну любов людей, які його оточували.

Так Стефан провів п'ять років. Одного разу на свято угодника Божого Миколая в чудесному сновидінні до нього з'явився сам святитель і сказав:

– Благочестивий царевичу, чи пам'ятаєш ти мої слова про те, що твої очі лежать на моїй долоні? Зараз я повертаю тобі їх.

Святитель торкнувся рукою до його потьмарених очей.

– Господь наш Ісус Христос, що зцілив сліпородженого, повертає тобі зір!

В ту мить Стефан прокинувся і чітко побачив навколишній світ.

Довго не міг він прийти до тями від здивування і радості. Нарешті, опам'ятавшись, почав дякувати в молитві милосердному Богові і Чудотворцеві Миколаю. Проте зцілений

царевич вирішив поки що приховати своє чудесне прозріння.

Тим часом цар Ілутін почув про благочестя свого сина і його почали мучити докори сумління. Він повернув Стефана на батьківщину. Зворушливою була зустріч батька з сином. Цар, обливаючись сльозами розкаяння, смиренно просив у нього прощення. Добродішній царевич плакав від радості і втішав старого:

– Ти ні в чому не завинив переді мною, царю. Господь через тебе хотів покарати мене за гріхи мої.

Незабаром старий цар Ілутін завершив свій земний шлях. Стефан зійшов на престол і сповістив на всю Сербію про чудесне повернення йому зору. Усі його піддані раділи дивовижній звістці і дякували в молитвах милосердному Богові і великому Чудотворцеві Миколаю.

Правління Стефана було справедливим і милостивим. Добродішній і мудрий цар укріпив Православну віру в країні. Міцний надією на Бога, він відбив чужоземні полчища, напад яких загрожував Сербії загибеллю і спустошенням.

Закінчення його життя було затьмарене міжусобною війною, але цар Сербський сподобився від Господа мученицького вінця. Святитель Миколай, який не залишав Стефана все його життя, сповістив йому і про закінчення його земного шляху:

– Господь кличе тебе, Стефано! Приготуйся до відходу з цього життя.

Через сім років нетлінні моці царя-мученика Стефана стали невичерпним джерелом чудо творинь.

КОЛЯДКА

І РАДІЄ ВСЯ ЗЕМЛЯ

І радіє вся земля
Христа Бога прославля.
Його Діва породила,
В Ньому правда, Божа сила.
Він помилує всіх нас,
Бо Він Бог Святий і Спас.

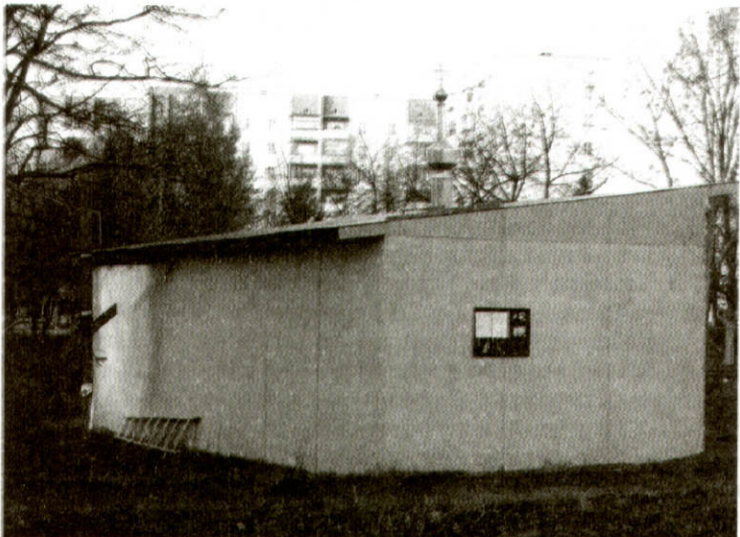
Просить люблячі серця
За матусю і отця,
За дітей всіх, їх родину,
Любу ньеньку Україну,
Щоб помилував всіх нас,
Бо Він Бог Святий і Спас.

ЧУДО

МИРО ЗЦІЛЕННЯ

У Луцьку мироточить
ікона святителя Луки

У луцькому храмі Благовіщення Пресвятої Богородиці замироточила ікона святителя Луки (Войно-Ясенецького), архієпископа Кримського і Таврійського. Та ще більше вражає той факт, що чудо сталося не в старовинному намоленому храмі, а в нашвидкуруч збитій з фанери капличці. У січні цього року в одному з дворів «спального» мікрорайону її з чотирма парафіянами поставив настоятель священник Микола Савчук, а перше Богослужіння відбулось на Благовіщення. Подейкують, що храм на честь Богородиці тут стояв ще в XVI столітті.

Диво мироточення ікони віряни виявили в листопаді. Парафіянка Оксана Андрійчук по святих місцях Криму шукала подарунок для рідної церкви – образ святого Луки Кримського. Привізши святиню додому, попросила дружину священника матусю Ларису Савчук взяти ікону для храму й туди вставити ковчежець з частинкою святих мощей, а їй віддати інший образ – привезений матусею для церкви раніше, менший за розмірами, у якому вмонтована частинка гробу святителя. Та коли Лариса взяла його, ще запакованого, її здивуванню не було меж. Те, що побачила, називає не інакше як чудом Господнім. Каже:

– Руки-ноги потерпли. Уся упаковка була в краплях мира. Краплі мира загусли. А з ікони так сочилось і благоухання таке йшло, що аж тіло заніміло. Думаю: класти назад ікону чи бігти в храм? Отець саме тоді служив акафіст до святителя Луки. Кажу: люди, ікона мироточить. А як вийняли ікону з упаковки, почула дуже сильне благоухання.

Церква спочатку мироточення ікони тримала в суворій таємниці. Треба було поспостерігати за образом, чи це справжнє чудо, а

не рукотворне. Однак поголос уже пішов, і до храму почали приходити не тільки люди, які шукали зцілення, а й священники інших конфесій. Адже відомо, що святий був лікарем і перед операцією завжди ставив йодом на тілі хрестик.

Настоятель розповідає, що прийшла у церкву жінка, син якої після автокатастрофи потрапив у реанімацію. Розбитий череп і великі травми по цілому тілу.

На її прохання дав їй цього святого мира, відслужив молебень над сином... Коли той посповідався й причастився – покращало й за кілька днів його з реанімації випустили.

Ще один цікавий факт наводить староста храму Микола Дунай:

– Під час акафіста до святого Луки Кримського ми почули, що біля церкви виють-плачуть якісь люди. Ми вийшли з матінкою й побачили двох п'яних молодиків. Але згодом зрозуміли, що вони біснувалися... Ми їх з матінкою просто затирили в церкву. Коли вони попадали на коліна, один з них сказав, хоч би що: «Я люблю Христа». Отець підніс йому хреста тоді. П'яний чоловік стрепенується, як і не був п'яний. Це ще раз переконало, що хлопцями володіла якась духовна хвороба. Згодом вони пішли додому, кожен своєю дорогою. Виявилось, що вони навіть не знайомі.

Миро почало виділятися з частинки гробу, вмонтованого в ікону. У цій труні свого часу був похований святий. Воно швидко гусне і набуває жовтого відтінку. Його небагато, але щокілька днів священник збирає його й додає до освяченої оливи, якою помазують людей. Сьогодні прикладитися до ікони може будь-хто. Приходять сюди й представники інших Церков. А під час молебнів або напередодні великих свят відбувається миропомазання. Таку оливу можна взяти й додому. Для Церкви мироточення має особливе значення. Це свідчить про перебування благодаті Божої.

Андрій ГНАТЮК. Фото Володимира МОЛЯВЧИКА

ОФІЦІЙНО

Священника Андрія Манькута

призначено священником храму Успіння Пресвятої Богородиці у Володимирському жіночому монастирі Різдва Христового (указ № 104 від 15 листопада 2006 р.).

Священника Василя Квашка

призначено настоятелем храму Воздвиження Хреста Господнього в с. Угринів Горохівського дек. (указ № 105 від 22 листопада 2006 р.).

Священника Романа Косовича

звільнено від обов'язків настоятеля храму Архистратига Михаїла в с. Ловище Турійського дек. з зарахуванням поза штат епархії і з правом переходу в іншу (указ № 107 від 23 листопада 2006 р.).

Священника Тараса Шередька

призначено настоятелем храму Архистратига Михаїла в с. Ловище з обов'язком опікуватися сс. Дажва, Саркізів, Осетрів, Мачулки й Липа Турійського дек. (указ № 108 від 30 листопада 2006 р.).

Диякона Вадима Криворучка

призначено дияконом храму Покрови Пресвятої Богородиці в Ківерцях (указ № 109 від 30 листопада 2006 р.).

Священника Андрія Манькута

звільнено від обов'язків священника храму Успіння Пресвятої Богородиці у Володимирському жіночому монастирі Різдва Христового та заборонено в священнослужінні (указ № 110 від 30 листопада 2006 р.).

Указом № 111 від 30 листопада

усім парафіям епархії благословляється запроваджувати ризи грецького покою. З відродженням Помісної Української Православної Церкви повертаються церковні традиції, притаманні нашому народові. З прийняттям Християнства з Візантії ми прийняли й грецький священничий одяг. Також благословляється **настоятелям** усіх парафій епархії придбати комплект священничих риз жовтого кольору грецького покою з епархіальною символікою для урочистих Богослужінь, очолюваних архієреєм.

ВІТАННЯ

Храмові свята:

Церкви Введення Пресвятої Богородиці (с. Березовичі Володимирського дек.), **Великомучениці Катерини** (с. Ворчин Володимирського дек.), **Апостола Андрія Первозваного** (Ковель, с. Дерно Ківерцівського дек., Струмівка Луцького райдек.), **Святителя Миколая Чудотворця** (Луцьк, Горохів, Камінь-Каширський, Ківерці, Ковель, Локачі, Колки Маневецького дек., с. Колодяжне, Ковельського райдек., с. Лахвичі Любешівського дек., с. Льотиче Володимирського дек., с. Мстишин Луцького райдек., с. Охлопів Горохівського дек.), **Зачаття праведною Анною**

Пресвятої Богородиці (с. Підбереззя Горохівського дек.).

Висвята:

іподиякона Володимира Удуда 10 грудня висвячено на диякона.

Нагорода:

священника Івана Гурєєва, настоятеля храму Архистратига Михаїла в с. Підгайці Луцького райдек., 12 листопада нагороджено камілавою.

Ювілей:

священнику Олександрові Посєву, настоятелю храму Різдва св. Йоана Хрестителя в с. Нові Червища Камінь-

Каширського дек., 1 грудня – 10 років священничого служіння;

протоієрею Стефанові Фульмесу, нововолинському деканові, 8 грудня – 45 років;

священнику Миронові Цюпі, настоятелю храму Апостола Йоана Богослова в с. Уляники Рожницького дек., 8 грудня – 30 років;

Андрієві Бондарчуку, голові Волинського крайового братства Апостола Андрія Первозваного, 12 грудня – 70 років.

Владика Михаїл, духовна консисторія та редакція часопису щиро і щиро вітають вірних із храмовими святами, а священнослужителів – із вагомими життєвими подіями!

ОГОЛОШЕННЯ

Виконуємо реставрацію та розпис храмів, а також реставрацію, позолоту, посріблення євхаристійних наборів: чаш, дискосів, лжиць і т. ін. Тел. (050) 660-53-19.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях! Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку!

Свідоцтво про державну реєстрацію:
ВЛ №219 від 03.08.2004 р.
Віддруковано у МП «Зоря».
м. Луцьк, пр-т Волі, 2, тел.: 8 (03322) 46038
Наклад: 6500. Ціна договірна.
Зам. № 661 від 26.09.2006 р.

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ
часопис Волинської епархії Київського Патріархату
Передплатний індекс: 91241
Засновник і видавець:
Управління Волинської епархії Української
Православної Церкви Київського Патріархату.
<http://www.pravoslavja.lutsk.ua>
Адреса редакції: 43025, м. Луцьк,
Градний узвіз, 1. Тел. (0332) 72-21-82
pres-sluzhba@ukr.net

Головний редактор Андрій ГНАТЮК

Редакційна колегія:

Прот. Віталій СОБКО (заст. головного редактора), **св. Андрій РОТЧЕНКОВ** (редактор дитячої сторінки), **Ірина ДАЦЮК** (художній редактор), **Віктор ГРЕБЕНЮК** (літературний редактор), **Святослав КОНОНЕЦЬ** (верстка, ТЗОВ «ІНЦІАЛ»), **Галина МЕЛЬНИК** (набір).

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього є обов'язковим. Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.